№ 14 (505) РІК ВИДАННЯ XXIII Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1963

Перець

У м. Києві, в Кіровоградській та Закарпатській областях систематично не виконуються плани будівництва дитячих закладів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

На Закарпатті, в Кіровограді,
В Києві славнім
Керівні дяді
Були б картині цій вельми раді:
Вони кидають з трибуни гасла,
Лелека ж — носить дитячі ясла...

Але ж в лелеки — роботи досить.
Він згідно плану лиш діток носить...
Тому не вводьте себе в оману —
Самі будуйте!
І — згідно плану!!!

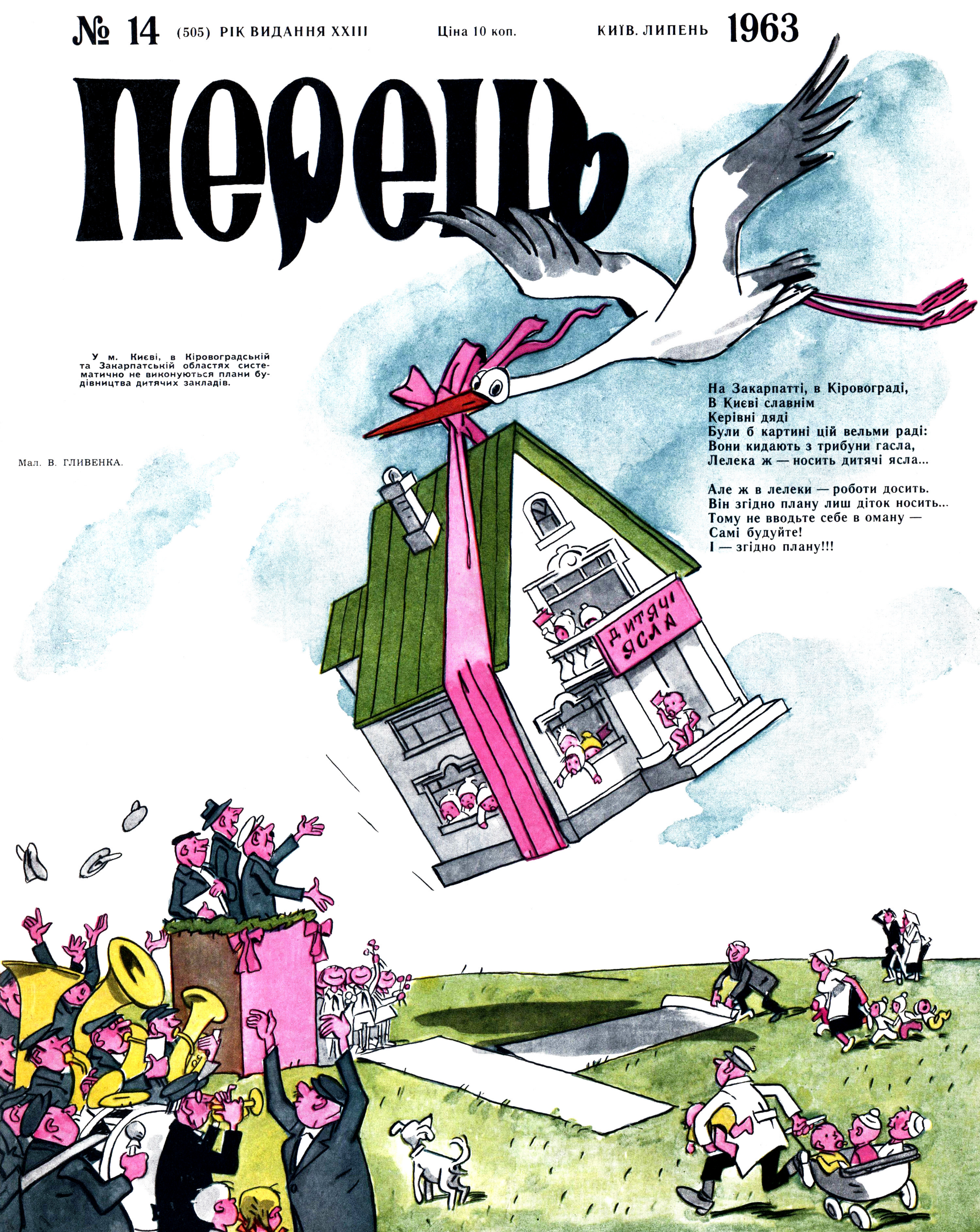

РЕВІЗОР ПРИЇХАВ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Так з якого об'єкта ви б хотіли почати ревізію?..

ТАКИ ТРЕБА ОПЕРУВАТИ

Біда спіткала людину серед білого дня, на порозі квартири — зачепилася людина за той поріг і ногу зламала.

— Машину швидкої допомоги! — заволав потерпілий. — Та де ж вона, до бісової мами, поділася та швидка допомога?!

Рідні й друзі кинулися до телефону — дзвонять, лаються, вже й погрожують комусь, а машини нема. Коли дивляться — стоїть та сама «Волга» з написом «Швидка допомога» біля воріт будинку потерпілого, а з кабіни бамбукові вудлища стирчать. Отак ще з учорашнього вечора стоїть.

А потім у лікарні знявся переполох: чи ж жарти — самі товариш Автономов, сам «головний» потрапив у хірургічне відділення. Треба ногу оперувати, а у відділенні немає жодного лікаря.

Якась медсестра поклала на стіл гілочку бузку. Хтось глибоко зітхнув. Співробітники хитали головами, співчували головному лікареві.

— Оперуйте! — за старою звичкою, гримнув Автономов, кривлячись од болю. — Чи довго я буду чекати? Що це у вас за порядки? Вліплю догану!.. Зріжу півставки!.. Вижену з роботи!..

Головному пошепки доповіли, що в лікарні нема такого спеціаліста, якому можна було б довірити його ногу.

— А покличте ви мені хірурга Авдєєва! — нетерпляче кинув Автономов. Від болю в нього вже туманилася пам'ять.

— Так не можна ж.. — спробували було заперечити.

— Як це — не можна! — скипів Автономов. — Авдєєв — скромна і талановита людина! То ж він завів у нашій лікарні правило оперувати, якщо є хоча б один шанс надії! Це ж досвідчений хірург! Він перший робив у нашому місті операції навіть на легенях і не одному хворому врятував життя. Я ж особисто вручав йому перехідний прапор за відмінну роботу! Кличте Авдєєва!

— Та кажемо ж вам, що не можна його покликати, бо ви ж власноручно вліпили Авдєєву кілька доган, зрізали півставки, а потім зняли з роботи. Пам'ятаєте, народний суд ще був поновив його на роботі. Та потім Авдєєву довелося піти «за власним бажанням». Зараз він працює в іншому місці. До нього люди їздять за десятки, сотні кілометрів. Може, й вас відвезти до нього?

Автономов ойкнув і вже тихіше:

— Ні, ліпше покличте хірурга Попова! Знаєте, того, який витяг із легень одного хлопця кінчик леза? То досвідчений хірург!

Але Автономову нагадали, що він оголосив цьому лікареві кілька доган, одчекрижив півставки, а потім і другу половину зняв.

— Тоді покличте хірурга Золотова!

«Головному» сказали, що Золотова в лікарні вже давно нема. Пішов Золотов з лікарні, бо йому чомусь не сподобалось, як головний лікар Автономов з людьми себе поводить.

— Тоді давайте хірурга Серазетдинова! У нього теж золоті руки!

— Це той, якого ви прилюдно ображали? Немає. Незрозуміло чому, але й він залишив нас...

— А де хірург Валиков? — уже простогнав «головний». — То теж хороший спеціаліст.

— Та невже ви забули? У вас, видно, гарячка. За кілька місяців роботи ви ж вліпили йому кілька доган, зрізали півставки й звільнили з роботи...

У той день Автономову не зробили операції — отак цілий день лічили звільнених, вижитих ним лікарів. А за останні три роки таких тут набралося близько сорока.

— Може, санітарний лікар вам зробить операцію? — обережно запропонували сміливіші.

— Та ви що, з глузду з'їхали?.. Смієтесь?!

* * *

Однак, не хвилюйтесь, читачу. Шановний Автономов не помер під скальпелем ветеринара. Він живий і здоровий, бо ніякого перелому в нього не було і нема — ані перелому ноги, ані перелому в «стилі» роботи з підлеглими.

А слід би, давно слід би якось уламати, якось уговтати його.

Потрібна, потрібна тут операція, яка робочу атмосферу в лікарні оздоровила б.

В. ЄВТУШЕНКО.

м. Новомосковськ,
Дніпропетровської області.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

Всюди гнаний Скороход
Після нової невдачі
Очолив торік завод,
Що робив цяцьки дитячі.

Де умільці-мастаки,
В чесній праці посивілі,
Роблять дітлахам хатки
Й заводні автомобілі.

Взяв у руки керівник
Хатку — іграшку дитячу,
І рече його язик:
— Згрохай з іграшок цих дачу.

Щоб не змалиться зовсім
На дитячім ділі цьому, —
Збудував директор дім
Коштом заводським притому.

«Це за стаж тобі й труди
Нагорода від народу!»
Притаївсь і ждав біди,
Наче кіт, що скоїв шкоду.

Притаївсь і нітелень,
А гризота рвала груди...
І в один погожий день
В палац той з'явились люди:

— Щоб не кидавсь ти вночі,
Щоб тебе не гризли муки,
Ти, мабуть, віддай ключі
Від будинку в наші руки.

Ми поселим тут малят,
Хай блаженствують малята!
І давай не будем, брат,
Часу гаяти в дебатах.

Ах, який зробив віраж
Бувший керівник заводу!

Тут йому крутійства стаж
Явно вже пішов на шкоду.

— Нащо вам з керівником
Удаватись до емоцій,
Ще й тоді, як він цілком,
В даний мент, на вашім боці!

Дача наша, не моя,
Не порушив я порядків...
Так її й задумав я
Для маляток, для нащадків.

Все добротне в хаті цій,
У яку не гляньте призму.
Це, сказати б, внесок мій
У скарбницю комунізму.

...Людям корисно було
Ці слова почуть лукаві:
Знатимуть тепер, що зло
І в такій була оправі.

НІ В ТИН, НІ В ВОРОТА, НІ В РАМИ...

Адміністрація виставки ширнетреба складає свою глибоку подяку дирекції Уманського (Черкаська область) міськпромкомбінату за люб'язно надіслані на адресу перчанської виставки нові експонати.

Експонати (віконні рами) спочатку потрапили не за адресою — на Іваньківський спиртозавод (там таки ж, на Черкащині). Але справжній брак завжди знайде дорогу на виставку ширнетреба. І кострубаті, перекособочені, нестандартні рами кінець кінцем знайшли свою дорогу.

Збагатилась не тільки виставка, збагатився також і фольклор. Приказка «ні в тин, ні в ворота» стала довшою. Вона тепер звучить так: «Робота бракоробів з Уманського міськпромкомбінату не лізе ні в тин, ні в ворота, ні в рами їхнього виробництва».

У ДНІПРОПЕТРОВСЬКИХ БРАКОРОБІВ

(ХРОНІКА ВИСТАВКИ)

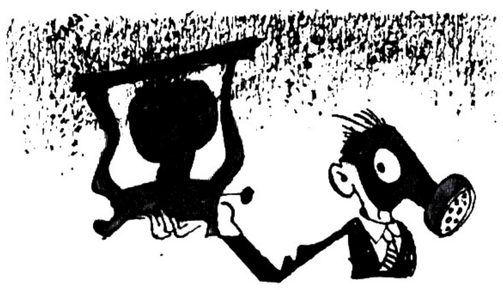

ГАЗОВУ АТАКУ на покупців влаштували бракороби заводу «Металопобут». Вони випускають керогази з пом'ятими корпусами і викривленими деталями. Які керогази, така й їхня робота. Вони чадять і смердять. Бойовий загін бракоробів очолює Г. Кубишкін.

ОСОБИСТЕ КЛЕЙМО почали ставити на свою продукцію бракороби заводу «Червоний металіст». На нікельованих деталях ліжка вони залишають відбитки своїх пальців. Це допомагає швидко знайти автора браку. А браку на заводі не бракує: шар нікелю не відповідає нормі, стойки ліжок крутяться і вищать, у місцях з'єднань деталей світяться щілини. Ось чому директор заводу М. Сорочинський дивиться на відбитки пальців крізь пальці.

РИЦАРСЬКІ ОБЛАДУНКИ виробництва комбінату «Дитяча іграшка» (колишній Кіровський райпромкомбінат) дістали високу оцінку музейних експертів. Відра можна легко переобладнати на стародавні шоломи, тази на щити, а виварки — на лати. На арматурі цих виробів великий асортимент гострих задирок. Всі вироби грубі й важкі, вкриті страшними плямами від окисів та чорновин. За авторитетним свідченням директора комбінату А. Григор'єва, він і досі ще не одержав жодної рекламації на свою продукцію від збирачів утилю.

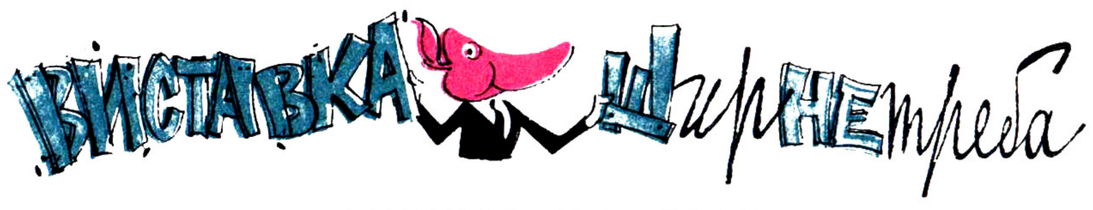

КОМБІНОВАНИЙ БРАК

Зверніть увагу на комбінований гарнітур «Однокімнатна квартира». Гарнітур скомбіновано з меблів, які випускають Верхньодніпровський райпромкомбінат та Павлоградський міськпромкомбінат (Придніпровський раднаргосп).

Хоч гарнітур виготовляють різні підприємства, речі зроблені одна в одну.

Візьмемо так званий м'який диван верхньодніпровських бракоробів. Зразу впадає в око, що його майстрували з зав'язаними очима. В одному місці не знято кору, в іншому — відколи, наче хтось пару раз не туди вцілив сокирою. Збоку йдуть дірки, наче диван навмання прострочили з автомата. Але вам пояснюють, що це просто повипадали сучки. А вже такий м'який диван, що як сядеш на нього, то відчуваєш, що до самої підлоги провалюєшся. Ефект падіння досягається тим, що іржаві пружини замість восьми вузлів в'яжуть у чотири. Особам із слабкими нервами сідати на диван не рекомендується.

Не рекомендується сідати і на табурети павлоградців. На них може всидіти хіба факір. З тих табуретів іноді стільки стирчить цвяхів, що табурети скидаються на недбало стрижених їжаків.

Цим зразкам не поступаються й інші предмети гарнітура: письмові та кухонні столи верхньодніпровців, трюмо та дивани павлоградців.

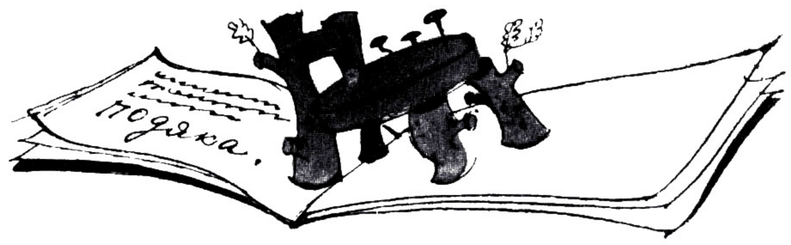

На виставку прибули директор Верхньодніпровського комбінату І. Конников та його головний інженер Т. Пархоменко, а також їхні колеги з Павлограда П. Крисанов та А. Зусмановський. Вони прийшли у виставком і в один голос почали вимагати книгу скарг. Як це вже давно водиться, у книгу скарг записали подяку. Периферійні бракороби дякували працівникам виставки за те, що вони прийняли на виставку ширнетреба усю їхню продукцію. Бо торговельні організації її не беруть.

ДОШКА ЗАСЛУЖЕНИХ БРАКОРОБІВ

КЛЕХ
ЮРІЙ БОРИСОВИЧ

Начальник БУ-3 Івано-Франківського тресту «Прикарпатжитлобуд».

БОЙЧУК
ГАЛИНА САМІЇЛІВНА

Інженер управління капітального будівництва виконкому Івано-Франківської облради.

Звання заслужених бракоробів присвоєно за діяння, описані у фейлетоні «Космічні катаклізми в Івано-Франківську». (Див. стор. 4).

НОВАТОР-КОНСЕРВАТОР

Ніхто не назове Данила Федоровича Плюща консерватором, хоч Данило Федорович Плющ активно консервує.

Данило Федорович новатор-консерватор. Хай цей парадокс нікого не дивує, Данило Федорович Плющ працює директором Знам'янського консервного заводу на Кіровоградщині.

Отже, консервує Данило Федорович на абсолютно законних підставах.

Більший інтерес являють собою новаторські нахили Данила Федоровича. Якось він зібрав у своєму кабінеті підлеглих і заявив:

— Досить з нас цієї вегетаріанщини!

(До відома читачів: завод випускає овочеві консерви).

— Як же це, — несміливо зауважив хтось, — що ж ми тепер випускатимемо?

— М'ясну тушонку! — категорично відрубав директор.

— Але ж технологія зовсім інша і... взагалі.

— Нічого. Не святі консерви... тобто горшки випускають.

І от за наказом Данила Федоровича завод заходився ліпити, чи то пак випускати, м'ясні консерви.

І чималенько-таки випустив — 2549 банок. І мабуть випускав би й досі, коли б «з гори» не запитали:

— Гей, чоловіче добрий! А що це ти там робиш?

Данилові Федоровичу тоді б чесно признатися: «Брак, мовляв, роблю!», а він гордо:

— Консерви.

— Які консерви?

— М'ясні. Словом, тушонку.

— Стривай, стривай, а технологія, а аналізи бактеріологічної лабораторії?

— Яка там технологія, який там аналіз! Хіба я не бачив, як теща вареники з м'ясом ліпить? Технологія майже та сама, тільки й різниці, що у вареника зверху тісто, а всередині м'ясо, а у моїх консервах зверху залізо або скло, а всередині теж м'ясо.

Але виставком виставки ширнетреба встановив, що хоч і справді зверху залізо або скло, а всередині м'ясо, в цілому витвір Данила Федоровича має називатися не консервами, а браком. Так всі 2549 банок і залягли на стендах виставки.

П. РОМАНЕЦЬ.

м. Знам'янка,
Кіровоградської області.

ДІРОКОЛ-УНІКУМ

Вийшла з друку і експонується на нашій виставці багатотомна «Інструкція по експлуатації діроколів», виготовлених на Харківському інструментальному заводі.

Інструкція містить цінну технічну інформацію, вона являє собою перелік речовин та матеріалів, в яких не рекомендується цим діроколом пробивати дірок. На першому місці стоїть папір канцелярський.

Правда, у примітці сказано, що декому, при вмілій експлуатації та винятково сприятливих умовах, вдавалось цим діроколом пробивати дірки в аркушиках цигаркового паперу.

МУКИ ТВОРЧОСТІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Що б його ще заборонити?!

Космічні катаклізми в Івано-Франківську

Не можна сказати, щоб кінотеатр «Космос» у місті Івано-Франківську будувався з космічною швидкістю. Ні, будівництво його було розпочато три роки тому, а на початку цього року ледве-ледве закінчилося.

Кінотеатр на 800 місць був задуманий спочатку як широкоекранний, а потім будівельникам набридло будувати його широкоекранним і вони збудували його широкоформатним. Видать, щоб назву виправдати. Де вже більша широчінь, як не в космосі?

Поки копали котлован, будували фундамент, зводили стіни, — не журилися. А як звели стіни,— трохи зажурилися. Виявилось, що під рукою немає металевих ферм для перекриття. Власне, майбутньому дахові ні на чому триматися. Але журилися недовго. Облбудтрест (нині він іменується «Прикарпатжитлобудом») домовився з начальником БУ-3 Ю. Б. Клехом (він безпосередньо відповідав за будівництво), що ферми ці будуть виготовлені тут-таки, на будівельному майданчику. Домашнім, так би мовити, способом. Ю. Б. Клех погодився негайно взятися за роботу, ніби йшлося не про складні металеві конструкції, а про виготовлення домашньої локшини. Раз—два, замісив, розкатав, нарізав...

Приблизно за такою схемою було виготовлено шість металевих ферм і з космічною швидкістю їх вивели на орбіту, чи то пак на стіни.

Інженер управління капітального будівництва Г. С. Бойчук, в обов'язки якої входило систематично здійснювати технічний нагляд, схвально похитала головою.

Добре, мовляв, хлопці, добре!

І щоб ще більше окрилити хлопців, підписала акт, який свідчив: «Всі 6 металевих ферм виготовлені з дотриманням геометричних схем, вказаних у робочих кресленнях».

Пізніше випливла маленька деталь: ні геометричних схем, ні робочих креслень у природі не існувало.

Ю. Б. Клех не був по натурі своїй формалістом чи бюрократом. Він вважав робочі креслення непотрібною паперовою тяганиною, яка тільки заважає творчій роботі.

У такий спосіб металеві ферми довжиною 21 метр та вагою 1800 кг кожна виготовлялися «на око». Велике діло — півметра сюди-туди чи зайва сотня кілограмів ваги! «Великий зодчий» покладався тільки на власну інтуїцію. Він знав, що справа рук його, його дітище, рано чи пізно викличе сенсацію. І не помилився. Сенсація таки захопила весь Івано-Франківськ.

Як би там не було, але в січні цього року будівництво «Космосу» сяк-так завершилося. На 10 лютого було призначено урочисте відкриття кінотеатру. Івано-франківці з нетерпінням чекали, коли «Космос» гостинно розчинить свої двері.

Але торжества не відбулися, бо за кілька днів до них «Космос» відкрився трохи не з того боку. Вночі щось загуркотіло (так гуркочуть ракети, рвучись у космос), знялася хмара пилу (правда, не космічного), і металева ферма — домашня продукція Клеха — разом з дахом і стелею акуратно лягла на лисніючий паркет. Сенсація, про яку мріяв начальник БУ-3, сталася. Про Клеха заговорили.

— Як це могло статися? — розвів руками керуючий трестом «Прикарпатжитлобуд» С. П. Воронков.

— А ми ось Клеха запитаємо,— сказав головний інженер тресту Ю. П. Дирда.

— Може, краще Бойчук розпитати, вона ж наглядала за будівництвом.

Розпитали Бойчук. Але вона була не стільки здивована космічними катаклізмами, які сталися в кінотеатрі, скільки претензіями начальства.

— А я тут при чому? — зробила вона великі очі. — Він там щось ліпив, щось будував, я ж тільки дивилася.

— А технічна документація?

— Яка технічна документація?

— А на металеві ферми!

— Ах, технічна документація... Бачите, Клех обіцяв додати її трохи пізніше, а потім я сама про неї забула.

І Бойчук таким ясним, безневинним поглядом подивилася на начальство, що воно розгубилося. Весь адміністративний запал розрядився над головою Клеха.

Але Клех уже був не тим Клехом, який легко погоджувався домашнім способом ліпити ферми, відміряючи їх «на око». Він, побачивши, що сенсація набрала трохи не того характеру, теж пішов у наступ:

— А в Бойчук очі де були? Вона хіба не бачила, що я роблю дурниці? Чому вона мене за руку не притримала? А ви самі хіба не знали, що такі ферми на будівельному майданчику не виготовляються?

Заперечити Клеху було важко. Його тільки запитали, чи знає він, що будівництво «Космосу» обійшлося в 391 тисячу карбованців. Виявилось, що Клех це знає. Не знає він тільки суми збитків, яких завдали ферми його оригінальної конструкції.

Так і стоїть у місті Івано-Франківську «Космос» без даху і стелі, і справжній космос можна спостерігати з його стін без перешкод.

Може, в Івано-Франківську збираються реконструювати ці стіни під обсерваторію або природний планетарій? То радимо ці роботи доручити Клеху. Він все вміє. А загальне керівництво хай залишається за Воронковим та Дирдою. А Бойчук хай складає акти.

К. ДІДЕНКО,
С. ТОРБА.

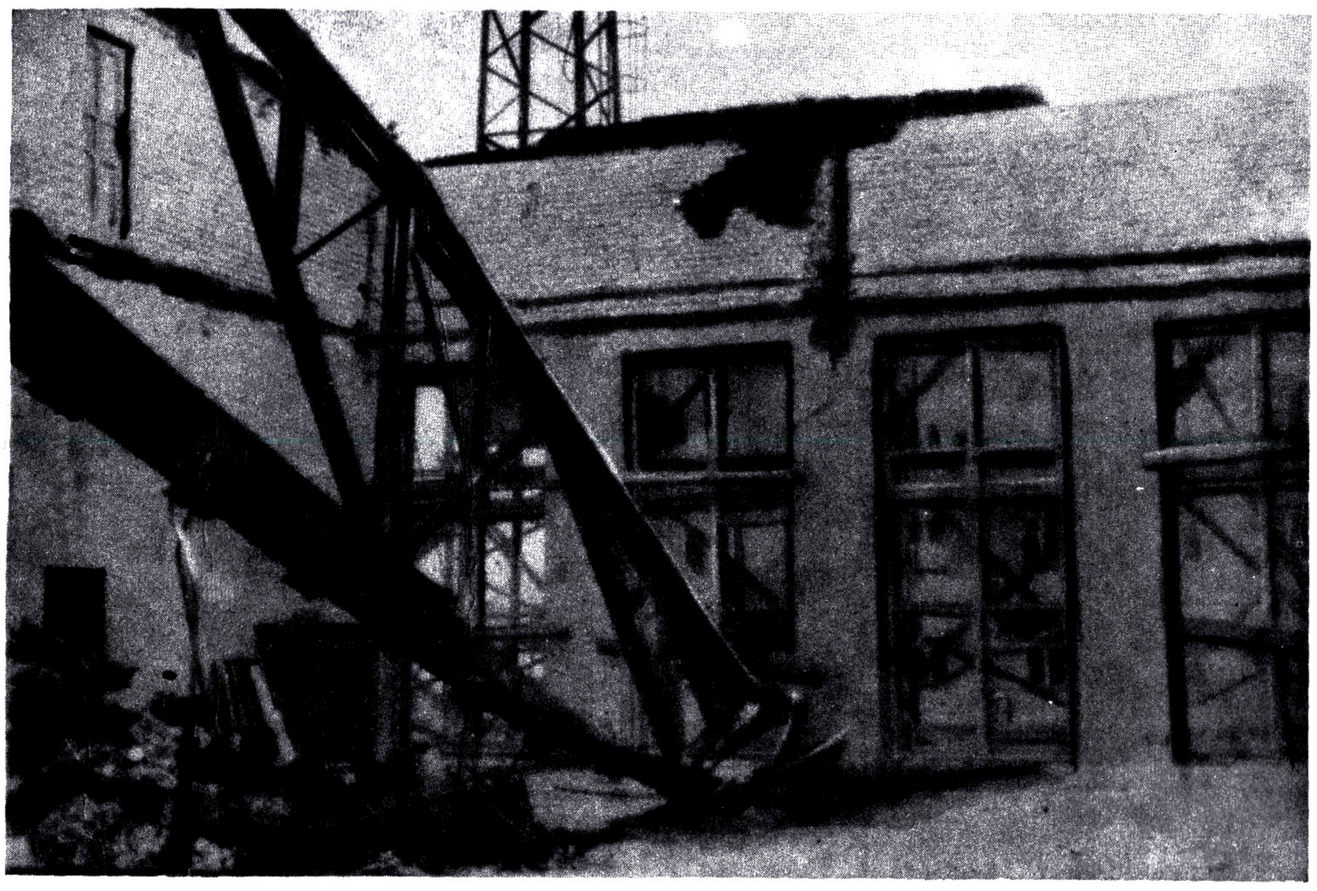

...і металева ферма разом з дахом лягла на паркет.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Основними вантажними механізмами на Дубнівському хлібоприймальному пункті були бочка і лом. Бочками вантажили зерно у вагони, а ломом підпихали колеса вагона, перекочуючи його на метр-другий. Од такої «механізації» стояли вагони, а дирекція пункту платила залізниці великі штрафи.

Після того, як ми розповіли про це в «Перці» № 9, Ровенське обласне управління хлібопродуктів відзначило роботу антимеханізаторів — директора пункту Свинаренка та техкерівника М'яткова — їх зняли з роботи.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Ось уже чотири роки в радгоспі «Червоний партизан», Одеської області, будується школа. БМУ-9 (начальник управління т. Ремесник) з будівництвом не поспішає, а діти тим часом вчаться в тісному приміщенні.

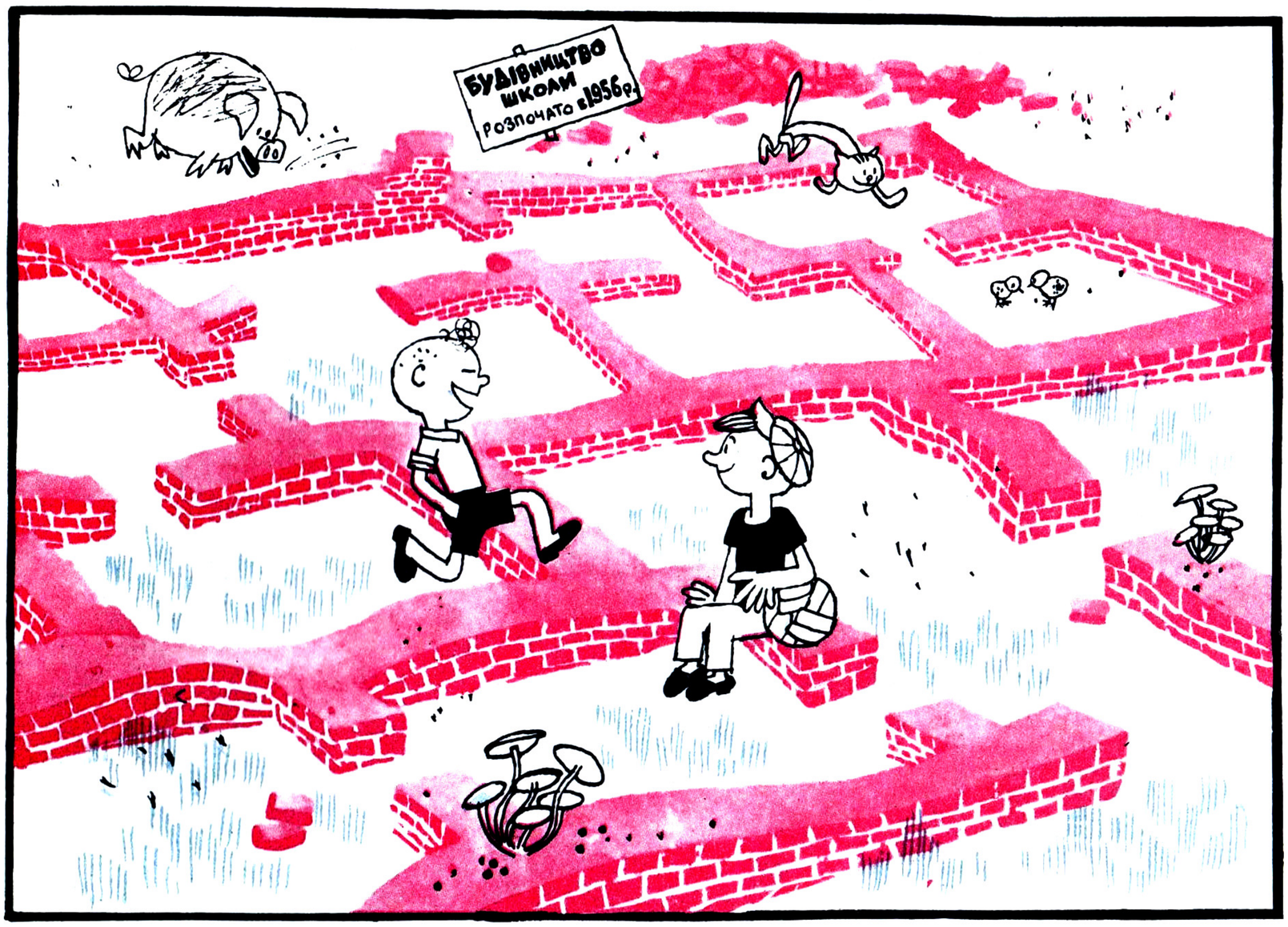

— Бачиш, як у нашій школі легко переходити з класу в клас.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ми вже повідомляли, які плоди дали у Львові та на Сумщині дві бесіди «Як на дурняк двигонути особняк», надруковані в № 23 журналу за 1962 рік. Один лише Кременчук довго не повідомляв нічого. А оце, нарешті, озвався і він. Заступник полтавського облпрокурора т. Журбенко написав нам, що народний суд м. Кременчука вилучив у гр. гр. Федоренка Г. М. та Поронник П. М. воздвигнуті на дурняк два особняки.

А як же з особняком, воздвигнутим вагарем місцевого м'ясокомбінату Буториною Валентиною Михайлівною? Невже Кременчуцькій міськраді мало 7 місяців (від часу опублікування фейлетону), щоб встановити, як воздвигався той особняк: на дурняк чи так?

Мал. Л. КАПЛАНА

— Поставлю Миколі-чудотворцю останню свічку, може, про запчастини подбає...

ДИВНА ШТУКА НАУКА

Досі в науці панувала думка, що північ — то в той бік, де Північний полюс, а південь, — то навпрошки до Південного полюса, прямісінько у протилежний від півночі бік; і ніщо ті протилежні сторони світу докупи звести не може.

Усі і скрізь так думали. Навіть у Запоріжжі.

А недавно вдалося встановити, що то хибна думка; що, насправді, і північ, і південь обоє вкупі знаходяться на Запорізькому стадіоні «Металург».

Першими дізналися про це відкриття любителі футбола, коли прочитали на квитках, що на тому стадіоні є «юго-северная трибуна».

Тепер, купивши в Запоріжжі квиток на «південно-північну» трибуну, може чоловік одразу на обох полюсах посидіти та ще й футбол подивитися.

НЕ ЧЕРВОНІЮТЬ

Майже півтора року тому в Яготині збудували дитячий садок. Але здали його з незашпакльованою й непофарбованою підлогою. Щоб швидше спихнути недороблений «об'єкт», начальник Київського будівельного управління т. Вайс дав гарантійного листа, в якому зобов'язався пофарбувати підлогу, щойно та висохне, та й досі фарбує.

(З листа до редакції інспектора райвно по дошкільному вихованню Н. Шульги).

Дяді дитсадок побудували,
До кінця ж — не довели і досі.
На папері фарб не шкодували,
Та нема, на жаль, їх на підлозі.

Вже давним-давно посохли дошки
Й гарантійний лист пустив пагіння,
Та не червоніють анітрошки
Ні підлога, ні начальник управління.

К. ЮР.

ЩО Я ТАМ БАЧИВ

(Розповідь голови колгоспу «Тихе життя» Карпа Нетудихати своїй дружині Ярині після того, як він повернувся з передової артілі, де побував на екскурсії).

...Ну, приїхали ми, значить,
А тамтешній голова, —
Хвальковитий дуже, бачу, —
Мовить нам такі слова:
«Не скажу, що ми багаті,
А проте й не бідняки.
Все, що є в артільній хаті,
Подивіться, земляки.
Люди в нас працюють ревно.
Є Герої — не секрет.
Та про це самі, напевно,
Ви вже знаєте з газет...»
Ач, куди загнув, личина,
Зразу в очі дим пуска...

(Дай, Ярино, ще чарчину
І стегенце гусака...)

М-да... Пішли на ферму.
Нене!
Скільки є у них корів!
Втричі більше, ніж у мене.
Я ж — і вусом не повів:
Менше скоту — менш мороки,
Менше треба і кормів.
Мудрість цю уже, нівроку,
Я давненько зрозумів.
Пхе, подумаєш! Гордиться,
Що у нього є кролі.
Я на них не хо' й дивиться,
Хоч великі, хоч малі.
Маю тут свою доктрину:
Кріль, Ярино... Ер-рунда!..

(Ти налий іще чарчину...
Є редиска молода?).

Птахоферма... Птиці славні.
Там мільярди — єй же єй —
І отих, що водоплавні,
Й сухопутних — дда! — курей!..
А мені й моєї досить.
Сотня є? Для звіту є!
Бо і к-курка... їсти просить,
Хоч яй-єчок не дає...
Побували у кошарі.
Саме й свині там були,
Барани ходили в парі
Круторогі, як воли.
Ху... Втомився... Відпочину
Та й скінчу розмову цю...

(Ти налий іще ч-чарчину,
Дай-но миску холодцю...).

Похвалялись їхні люди:
Голова, мовляв, не п'є...
Є досягнення усюди
І р-рекорди, значить, є.
Є у них меню-розкладка,
Це на фермах... Віриш, брат,
Там на кожну свиноматку
Аж по двадцять сім ягнят.
Від кролів такі надої! —
Закопилиш, брат, губу...
Від корови ж ділової
По гектару на добу.
Все як треба, все — чин-чином,
Та плювать мені на це!

(Ти налий іще чарчину,
Та подай сире яйце...).

Баня є (артіль заможна).
Здивували, бач, мене!
І в кориті митись можна.
Витребеньки ж ці — дурне!
В мене! Я! Не я ж то буду —
Сто буфетів! Ресторан!
Пийте, люди! Їжте, люди!
На здоров'я, кум Іван!
Я Америку відкрию,
На Венеру полечу!
Носом землю перерию,
А бухгалтера провчу —
Хай він, бісова личина,
Кращі звіти подає...

Гей, налий... іще... ч-чарч-чину.
Може... с-силос в т-тебе є?!

ПРОЗОВА ПРИМІТКА.

Кажуть, що після цієї поїздки Карпо Нетудихата вже не головує. Аж не віриться...

Антон БОНДАР.
м. Катеринопіль,
Черкаської області.

ОКРІП УЖЕ Є...

Усі знають, що цукор міститься в цукровому буряці й добувається саме з того буряка. Але, певно, не всі знають, що добути цукор з буряка значно важче і складніше, ніж добути сир з вареника.

Мало посіяти буряки, виростити їх, викопати і вивезти на цукровий завод. Там їх не молотять, як горох, щоб з них цукор посипався. Ні, цукровий завод — велике підприємство з високим димарем і складним технологічним процесом.

Хороші цукрові заводи на Вінниччині і хороші люди цукор варять там. Солодкий цукор. І за це їм велике, велике спасибі. Хоч яким би складним не був той технологічний процес — вправляються. І за це їм спасибі подвійне. Але так уже заведено, що ложка гіркоти може зіпсувати бочку солодощів.

Отож з гіркотою доводиться говорити про солодке виробництво.

Доброю жменею гіркоти у бочці солодощів управління цукрової промисловості Подільського раднаргоспу є, безперечно, Вендичанський цукрозавод.

І люди на цьому заводі хороші, і димар високий, а хазяїна нема. Тобто, він наче й є, але все одно ніби його нема. Директор заводу Дмитро Федорович Кушнір — людина зайнята. З ранку до вечора він ходить у чаду, хоч димар зараз і не димить, бо сезон цукроваріння ще не почався. Чад у директора іншого характеру. Він — результат продукції горілчано-лікерного виробництва. Продукція та абсолютно вибила Дмитра Федоровича з колії. Коли директор ще так-сяк покриває свої горілчані витрати за рахунок жомової ями, продаючи жом направо й наліво, то завод свої витрати абсолютно не має чим покривати. На рахунку заводу немає жодної копійки. Наряди на матеріали для ремонту є, фонди теж є, а грошей катма.

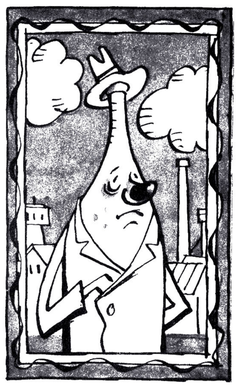

Вінницький цукротрест, глянувши на таке зубожіння Вендичанського заводу, наказав вісьмом радгоспам переказати заводові 198 тисяч карбованців. Але це тільки половина тих грошей, що потрібні заводові, щоб закінчити ремонт і розпочати новий сезон цукроваріння.

Для точності зауважимо, що, не знаючи, де взяти другу половину, завод не має ще й першої половини, бо радгоспи не дуже поспішають переказувати гроші. А завод у боргах, як жебрацька торба в реп'яхах. Його ті гроші однаково не врятують — банк їх за борги «зближе».

От і виходить, що Вендичанський завод опинився в становищі того злидня, який мав окріп, а до вареників йому не вистачало лише борошна й сиру.

Минулого сезону вареники, чи то пак цукор, варився неважно. Варили, варили і наварили з наваром. Цукор сам по собі, а навар — 156 тисяч карбованців збитків.

Що буде в цьому сезоні? Сказати важко, але підстав для оптимізму малувато. Виробництво не розпочнеш без вапнякового каменю, а його заготували тільки 7 тисяч тонн — рівно половину. Грошей, як відомо, нема, і Сулятицьке кар'єроуправління перестало давати в борг.

Ремонт заводу теж виконано аж... на 41 процент. Де взяти решту 59 процентів — ніхто не знає.

Ніхто не знає і на Уладівському цукрокомбінаті (директор т. Черкас, головний інженер т. Таньковський), де взяти 5 тонн покрівельного заліза. Ой, ці 5 тонн. Скільки тонн цукру гине і скільки тонн цукру доводиться переробляти через відсутність отих п'яти тонн заліза! Адже склад готової продукції, де під час виробничого сезону зберігається 60 тисяч тонн цукру, вкритий решетом. Невеликий дощ — і за ворота заводу течуть солодкі калюжі.

Від комбінату до широкої колії — 3 км. Усі вантажі, перш ніж потрапити на завод або вийти із заводу, перевантажуються тричі. На вузькій колії комбінат має 57 чол. штату. Вони разом з технікою та ременантом, крім навантаження й розвантаження сировини та готової продукції, додатково вивантажують щороку з каси комбінату 70 тисяч карбованців. А готовий проект ширококолійки, який, до речі, теж обійшовся комбінатові в 2500 карбованців, уже третій рік вкривається пилом. Нікому він, видать, не потрібний. І течуть гроші з каси комбінату, і течуть за ворота його солодкі ріки.

Течуть солодкі ріки після дощів і на Кордилівському цукровому заводі (виконуючий обов'язки директора головний інженер т. Карасик). Тут теж не вистачає 1000 м² шиферу, щоб вкрити склад. А на складі не мало, не багато — 100 тисяч тонн цукру збирається в сезон цукроваріння.

Досі мова йшла про заводи та комбінати, які варять цукор вже не перший рік, хоч і обходиться те вариво і дорожче, ніж хотілося б.

Але слід сказати кілька слів про завод, який буде варити цукор у недалекому майбутньому. Йдеться про Кирнасівський цукрозавод № 2 (начальник будівництва т. Зайцев, головний інженер т. Танетко), який ще будується, і треба сказати — довго і неважно.

Спорудження його розпочалося ще в квітні 1960 року, але досі будівельники спромоглися освоїти менше третини асигнованих коштів.

Потрібних матеріалів тут не вистачає, непотрібні високочать горами. За три роки тут змінилося 6 начальників будівництва та 6 головних інженерів, по 6—7 разів змінювалися виконроби дільниць.

Можна було б навести ще багато цифр, але ми обмежимось останньою, найкрасномовнішою — 499.

499 тисяч крб. збитків завдало це будівництво державі за останні роки! Кінця будівництва, як і кінця збиткам, не видно. Правда, Василь Олександрович Зайцев обіцяє:

— От побачите, в 1964 році піде дим з димаря!

Йому делікатно зауважили, що завод проектувався в основному для виробництва цукру, а не диму. Василь Олександрович знизав плечима і невпевнено обіцяв, що в 1964 році завод, крім диму, може, встигне випустити якийсь мішок-два цукру. А може, й не встигне...

Надивившись на такі не дуже солодкі речі, захотілося нам звернутися до управління цукрової промисловості Подільського раднаргоспу і зокрема до начальника цього управління т. Луканіна. Захотілося почути його думку про оту гіркоту, яка з волі п'яниць та безгосподарників завелася в подільських солодощах.

Захотілося дізнатися, як т. Луканін та очолюване ним управління будуть тую гіркоту відфільтровувати від солодкого цукру.

Захотілося дізнатися, як вирішиться проблема тари. Досі на всіх заводах сотні й тисячі людей зайняті тим, що вручну латають і перуть мішки для цукру. А як перуть, краще б не згадувати! Досі більшість заводів не має справних очисних споруд.

Досі база, яка, до речі, підпорядкована раднаргоспові, хоче — дає, а не хоче — не дає труби заводам. Досі летять на вітер сотні тисяч карбованців, тоннами розкрадаються дорогоцінні матеріали. Досі ще не відцентрифуговані з цукрової промисловості людці з липкими руками, які злітаються на солодке, як мухи.

Словом, чимало різних «досі». А часу до початку нового сезону цукроваріння залишилось, навпаки, мало. Буряки нового врожаю стукають у ворота цукрових заводів Поділля.

Треба їх обслужити якомога краще.

М. БІЛКУН.
М. КОРНІЄНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Виступає колгоспна агіткультбригада.

НЕ БЕРЕ...

Бува, мале розвередується... Скажімо, просите — натягни, Ваню, штанці. Хай тьоті і дяді побачать, який ти гарний. А воно ніжками як засоває, як засоває — не хоче і край. Ну тоді, звичайно, ми знаємо рецепт. За хвилину штанці на місці. Це неважко. Що там тих штанців, якихось 20 см.

Інша річ — впоратися з штаньми на сто сантиметрів завдовжки. Спробуй лише сиромиць натягти на вередуна такі штани. Тут тьоті і дяді вже — не ану, одягни, кажуть, а — будь ласка. А він вередує, — хоч гопки скач.

Тепер уявіть собі чоловіка, котрий носить костюм 55 розміру, третього росту, довжина піджака по спині 78 см., а довжина основного, що красить мужчину, — штанів — 100 см. Отже, маємо, значить, справу з дорослою людиною.

Так-от, у торішньому березні мужчина вищезгаданих габаритів — А. С. Бондаренко, який проживає у м. Києві, по вул. Франка, 31, кв. 10, вирішив зустріти весну в новому костюмі. Заніс мужчина крам до київського ательє мод № 8. Там з мужчини зняли мірку. Вислухали побажання. Пошили.

Міряй. Забирай. Носи. Ще приходь.

А Бондаренко міряти відмовився. Категорично. І забирати теж. А от приходити — приходить. Ось уже цілий рік ходить. Цілий рік чоловіка умовляють, щоб хоч поміряв штани. А він не хоче. «Костюм, каже, зіпсований. Поверніть або крам, або гроші!»

— Як же ви можете знати, що зіпсований, коли ви не хочете надягати штанів?

А Бондаренко своєї — зіпсований і край!

Показують чоловікові всякі акти та висновки різних комісій, що все зроблено так, як він замовляв.

Не бере.

Залучили на допомогу радників, консультантів, експертів... В ательє та в інших установах заведено справу про штани. Складено не одного акта про те, що костюм пошито згідно мірки, з дотриманням усіх технологічних та інших вимог. Та нічого не допомагає...

Та кінець кінцем справа не стільки в штанях, як у тому, що штани ті накрили вже не одну годину робочого часу і не в одної людини.

Та й паперу жаль.

А. ФОРОСТЯНИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Була зима, — писали нам читачі з Бережанського району на Тернопільщині. — Густо і часто падав сніг. І чим густіше й частіше він падав, тим радісніше ставало на душі у лісника Нараївського лісництва І. С. Попка. Радіючи, він навіть забув, що сніг навесні розтане, і тоді... А тоді, коли зійшов сніг у лісі, виявили 127 свіжих пеньків. Це був слід злочинної діяльності лісника Попка — слід самовільної порубки, слід украдених 86 кубометрів деревини. Тепер Попка з роботи знято, а матеріали про його злочини та злочини техніка-лісовода Кузика С. П. передані районному прокуророві. Щоб пам'ятали торішній сніг!

В чотири рядочки

ПЛАТА ЗА БРАК

Свої горшки один гончар
Возив недавно на базар.
«Ну що, продав?» —
«Один купили.
А решту... на мені побили».

ФЕДОТ НЕ БАЙДИКУЄ...

Федот не байдикує.
І в нього є робота:
Сметану транспортує
Від... глечика до рота!

Роман ПОПОВИЧ.
м. Кіровоград.

perec-ua.
perec-ua.

Христо ПЕЛІТЕВ

Ілюстрації В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Дві мечки...

Ця історія про двох мечок—ведмедиць себто, одна з яких була дика, а друга приручена, набрала вже широкого розголосу. Історія дуже смішна, і я вам її охоче розповім. З неї ви дізнаєтесь, як, при правильній годівлі ведмедя, кровожерний звір так перевиховується, що стає вегетаріанцем і починає цілувати свого повелителя. Приключилося це із завгоспом заводу електромоторів у місті К. товаришем Досю Досевим. Саме цей товариш і є головним героєм нашого оповідання... Досю Досев був уже п'ятнадцятим завгоспом на заводі. З чотирнадцяти його попередників ходив на волі лише один, та й той узятий на поруки.

Як при такій ситуації Досев рискнув стати завгоспом, звідки він прибув і що робив до цього — ніхто не знав. Одного ранку він наче з неба впав прямісінько в коридор управління заводу й відразу ж заходився мастити завіси на дверях, щоб не рипіли. Робив він це старанно і вміло. Новина розлетілася миттю по управлінню й майже всі службовці висипали з кабінетів подивитися на нового завгоспа. А той спокійно і впевнено вмочав квачик у консервну банку з мастилом і змащував завіси. Виходило це у нього дуже вправно і чепурно, він не посадив жодної плями. Порядок мастіння він теж збагнув — перші двері були директорові, за ними двері начальників відділів та їх заступників і тільки під кінець Досев аби як мазнув двері завкому.

Після обіду раптом стало відомо, що новий завгосп умудрився оббризкати з пульверизатора трояндовою водою кабінети директора та його секретарки. Це піддало жару жіночим теревеням. Жінки вже чекали, що Досев оббризкає пахучою водою і решту кімнат, освіжить там повітря і переб'є стійкий дух тютюну та різного конторського начиння. Та ба! Замість трояндової води Досев приніс соломʼяні мати і поклав їх біля всіх дверей. Мати були дуже дешеві і добрячі. Службовці старанно витирали об них ноги і за якихось два дні управління заводу стало схожим на справжнісінький хлів.

Хоч нововведення завгоспа були несподівані, але люди поступово так звикли до них і до самого Досева, що перестали вже дивуватися. Аж тут пролетіла нова чутка. Швейцар підмітив, що Досев частенько насвистує бравурний кавалерійський марш. Із цього факту виникли нові здогадки: дехто висловив припущення, що новий завгосп у минулому був інтендантом кавалерії. Жіноцтво вельми зацікавилось його особою. Хтось розповів навіть, що якась дівиця з Радомира через Досева вкоротила собі віку Коротше кажучи, все складалося так, що й під п'ятнадцятим завгоспом почав хитатися грунт. Пахло ретельною перевіркою минулого, всіх подробиць життя Досева. І от саме в цей час директор заводу, йдучи у відпустку, замість анкетної перевірки, вручив завгоспові для виконання

НАКАЗ № 240.

Для потреб господарства купити дві мечки. Строк — 24 дні. Відповідає Досев.

Директор: (п) печатка.

Коли Досев прочитав цей наказ, йому відразу ж захотілося сісти. А сівши, він випив води і знов утупився в папірець. Наказ він читав доти, доки йому не почало ввижатися, що він держить у руках не папірець, а поводок з ведмедем. Ось у такому стані він і пішов до головного бухгалтера заводу Ованеса Хардперцуряна.

— Що нам робити з ведмедями? — спитав Досев приглушеним голосом, розгублено дивлячись на бухгалтера.

Хардперцурян підвівся, підійшов до дверей, виглянув у коридор, потім замкнув двері і важко сів на стілець.

— Не знаю, — промовив він. — Найгірше те, що в бюджеті немає статті на придбання ведмедів.

— Статтю викроїмо, — сказав Досев. — Погано, що наказ незрозумілий.

— Як незрозумілий? — підвівся Хардперцурян.

— Точно не сказано, яких саме мечок купувати — диких чи приручених? Мечок багато!

Хардперцурян взяв наказ у руки і вони вдвох ще кілька разів прочитали його. Поміркувавши трохи, бухгалтер сказав:

— Купимо одну дику й одну приручену!

Досев зрозумів, що бухгалтер іде на компроміс, і заперечив:

— Ведмедиць зараз не ловлять, заборонено.

— Байдуже, — сказав бухгалтер, — ми виконуємо наказ. Одну купимо у якогось валаха*, а по другу пошлемо людей у Странджу!

— Краще в Рилу, — сказав Досев, — ближче та й економніше, на командировочні піде менше.

— З командировочними ще півбіди, а от чи існують єдині державні ціни на мечок. Цю справу якось же треба оформити документами, — сказав бухгалтер.

Вони довго ще радилися вдвох і вирішили, що Досев пошастає по базарах, знайде там валаха й умовить його продати ведмедя. Але треба торгуватись, бо більше 5 тисяч левів бухгалтерія на це не відпустить. Водночас до Рили вирушать троє на лови дикої мечки. Коли Досев і Хардперцурян вже про все домовились, вони дозволили собі обмінятися думками: навіщо ті мечки? Головний бухгалтер висловив припущення, чи не збираються часом відкрити заводський зоосад? Але Досев сказав зовсім інше: мовляв, директор здере шкури з ведмедів і постелить їх у своєму кабінеті замість килимів. Хардперцурян поставився скептично до такого припущення і повчально закінчив, що зрештою не їхнє діло ламати голови над цим. Для цього є директор, який, перш ніж підписати наказа, мусить обдумати його.

Як там не було, а на десятий день своїх мандрів Досев повернувся не з порожніми руками. Переможцем виступав він попереду, а за ним плентався старий сивий валах, підперезаний широким червоним поясом, до якого був прикріплений ланцюг з мечкою. Вона була велика й красива, тільки верхня губа в неї в кількох місцях була розідрана, що свідчило про її не ангельську вдачу. Ведмедиця озиралася навколо, і коли погляд її падав на Досева, вона починала ревти і жбурлятись камінням.

Як на те, того ж дня прибула й експедиція з Рили з дикою мечкою. Цей звір був ще більший, а що він був і справді дикий, про це свідчила густа залізна сітка, якою було затягнуто його голову.

Відбулася бурхлива зустріч. Видно було, що ведмедиці знайомляться вперше. Вони підвелися на задні лапи і люто заревли. Дика рвалася до приручені, ладна роздерти її на шматки. Зібрався натовп, знявся галас під саме небо.

* Валах — житель Валахії.

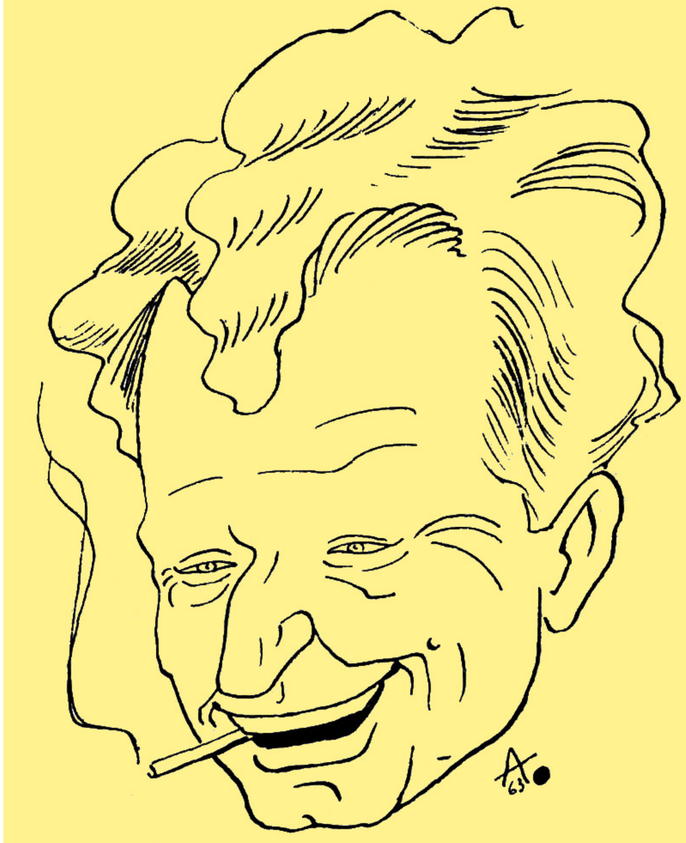

Христо Пелітев.
Дружній шарж І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

Але Досева це не хвилювало. Він обмірковував нову складну проблему: куди помістити звірів? Де ночуватимуть мечки? Прикинувши у думці сяк і так, завгосп вирішив замкнути обох ведмедиць у складському приміщенні їдальні. Там висіли вінки цибулі та стояло три діжки квашенини. За ці продукти Досев не боявся, ведмеді їх не їстимуть.

У супроводі мало не цілої заводської зміни робітників та цікавих з сусідніх підприємств, процесія з мечками рушила до приміщення, пройшла великий зал їдальні й опинилася на складі. Дике ревище неслося з будинку і потрясало завод. Передчуваючи недобре, ведмедиці всіляко намагалися зірватися з ланцюга, але марно. Їх зачинили, і Досев замкнув двері. Звірі заревли ще дужче, і чути було, що там почалася боротьба не на життя, а на смерть. Глядачам кортіло зазирнути до ведмедів у маленьке віконце, але куди там! Звідти шрапнеллю летіла цибуля, і натовп почав рідшати. Досев, прихиляючись, затулив віконце цеглою. Потім дав валахові 5 асигнацій по тисячі. Валах гірко заплакав за своєю помічницею, взяв гроші, по-валаськи вилаяв завгоспа і пішов собі. Досев розігнав решту цікавих, замкнув їдальню і теж пішов. За багато днів він уперше ліг спати і проспав непробудно 14 годин.

Битва на складі точилася цілих три доби. На четвертий день уранці Досев відтулив віконце, заглянув до звірів. Він побачив, що у великій череп'яній посудині лежала звірина з Рили. Вона мовби виросла, стала ще більшою. Раптом завгоспа мов щось сіпонуло: а де ж друга ведмедиця? Від неї не лишилося й пуху. Ясно було, що дика звела з нею рахунки.

— Плакало моє щастя, — сказав Досев і плюнув.

Одначе такий поворот подій не дуже засмутив Досева. В його діяльній практиці траплялося ще й не таке. Він пішов до своєї конторки і замкнувся. За якийсь тиждень завгосп зумів оформити, документи, з котрих видно було, що він «списав» гроші за з'їдену ведмедицю на канцелярське приладдя. Щоб приборкати дику мечку, Досев посадив її на недоїдки з їдальні.

На двадцять п'ятий день дієтичного харчування без м'яса та жирів дика ведмедиця стала лагідною, мов ягниця. Пісна їжа зробила з неї справжню вегетаріанку, і кожен цікавий, зазирнувши у віконечко, міг побачити, як ведмедиця, стаючи на задні лапи, випрохувала додаткову порцію.

Наприкінці місяця з відпустки повернувся директор заводу. Побачивши дику мечку, він отетерів, бо для нього це була несподіванка: він і гадки не мав давати наказа про її купівлю.

У чернетці його наказу стояло: «Для потреб господарства купити дві печки», тобто пічки.

. . . . . .

Друкарці, яка наплутала, переписуючи, було оголошено сувору догану.

Переклала з болгарської
Л. ГОРЯЧКО.

МУШИНА ДУМКА

(БАЙКА)

Раненько мухи, всівшись на
листку,
Знічев'я про Слона судили.
— Чи бачила прояву де таку? —
Гука одна. — От дав бог сили!
Мабуть, на сотню мух було б
Оце, щоб всістися йому на лоб
Або на вухо,
Було б, сестричко, їсти що і пить.
Всіх завидки взяли б: «Ну, Муха!
Слона зуміла приручить!..»
Якби це й ми були такі на зріст,
Усім би показали хист:
Ніхто ганяти нас не сміє,
Пий мед і молоко, немов помиї!..
— Пхе, пхе! А я, скажу тобі не
в гнів,—
Їй інша,— дурно серденька не
краю.
Признатись, про слонів
Я невисоку думку маю.
— Подруженько моя, чому
Ти невдоволена слонами?
— Чому? Я приклад ось такий
візьму:
Ходить по стелі
Догори ногами
Не вміє ні один, сестрице?
А це вже не дрібниця!

* * *

Убогому на хист ніщо завжди
І успіхи чужі й труди.

Петро СЛІПЧУК.

Мал. А. БАСИЛЕНКА.

На другий день після «культвилазки» в ліс.

Петро КОЗЛАНЮК

ЗІ ШТАНИ БЛИСКАВКОЮ

С. ВОСКРЕКАСЕНКУ.

Перед секретарем партбюро сидить штатний лектор Синичка і виправдується заклопотано:

— Коли б я напився і потрапив у таку неприємну історію, то це було б законно — карайте мене за зірвану лекцію. Не пий, сучий сину, коли не вмієш, горілку видумали не для дурнів. Я ж погорів там цілком тверезий. Ну, вірте мені, що випив я тоді в спеку лише дві пляшки березівської в буфеті. Але й ця, як-то кажуть, «моральна» вода завела мене в клопіт.

Ви смієтеся? Еге, воно й кінь би з цього сміявся, та мені було не до сміху. Розповім тільки вам, як я наївся тоді сорому в клубі. Більше нікому. Отож слухайте, щоб усе стало вам ясно.

Кожного літа їздять мої товариші в закордонні екскурсії на пароплавах і чваняться потім різними покупками: то нейлоновими сорочками, то гостроносими туфлями, то квітчастими краватками стилю і марки «Маруся отравилась», а то модними піджачками без коміра та штаньми без пояса й гудзиків. Каже мені жінка:

— А ти ось волочиш штани в кльош, мов матрос, і носиш півпуда вати на плечах. Не подбай, — каже, —за вас, мужиків, не прибери, то й в мішках ходитимете по забігайлівках.

І ось на день народження купила мені Галиночка подарунок. Закордонний, практичний, купувала, мабуть, на товкучці або в комісійному: тоненькі літні штани з замочком-блискавкою замість гудзиків і таку ж коротеньку «вітрівку» з яснозеленим комірчиком.

— Ну, як, сподобалося тобі? — питає.

— Ще б не сподобалося! — навіть зрадів я, осел.— Легеньке,— любуюся, — приємне, саме на спеку.— А з цим,— кажу,— жінко, комірчиком можна навіть без сорочки ходити.

— Ото ж бо, що краса! — любується й жінка.— Ну, а ці ось замочки, ти глянь! Вигода, не потрібний тобі ані пояс, ані гудзики. Разраз — і пїшов.

— А коли зіпсується? — потягнув я туди й сюди «блискавку».— Пояс, кажу, та гудзики — певна річ, а техніка може й підвести.

— Ну, що ти, це ж американське. Не підведе! — запевнила мене Галина. — Ану надінь!

Справді вигідно. Справді раз-раз і готово. Пояс тебе не стягує, гудзики не одірвуться в дорозі. Ось і ходжу я собі, мов метелик, у спеку. А товариші навіть заздрять мені: «Ото легенький костюмчик!»

Еге, костюмчик! Американські штани, грім би їх луснув з отією блискавкою! Вона, ота бісова блискавка, і поразила мене в селі перед самою лекцією. А читати я мав на тему атеїзму та забобонів, і віруючі на цих зборах можуть говорити, що покарав лектора господь. І сказали б так, якби знали мою дурну пригоду, слово честі, сказали б. Це я знаю...

...Вам написали, мабуть, з райкому партії: «Колгоспники зібралися в клубі послухати лекції, а лектор Синичка приїхав, напився в буфеті і втік». Так?.. Ну, ось, а я й не тікав з села, а застряв, пробачте, в туалеті — ну, в отакому сільському «вулику» позад клубу. Казав же я вам, що видудлив дві пляшки води, ну, та й скочив туди перед лекцією на хвилинку. А тут і впала на мене біда. Моя, знаєте, американська техніка вниз пішла собі, як звичайно, а вверх раптом заїло щось і не йде. Бий же тебе, сило небесна!.. Шарпаю кляту блискавку, обливаюся циганськими потами в страху — не йде і все. Зіпсувалося й навіть одірвалося, а не йде. Уявляєте моє становище?.. Все ж тут тримається на оцій техніці. І як же мені йти до людей на трибуну — з штаньми в руках?..

...Ох і пережив я там чортовиння! Спершу хотів було гукнути хлопчаків, що гасали по двору за м'ячем, але передумав. Покажись їм такий, ви уявляєте?.. Засміють, розплещуть умить на весь світ! Ні,— думаю,— лекція моя уже пропала, я і так чую, коли в клубі співає вже самодіяльність. А раз ти застряв, Грицю, там, куди цар пішки ходив, то не виставляй дурної голови, не цвіринькай, а сиди тихо й чекай, поки стемніє в селі. Що ж, скажіть, залишалося іще?

...Питаєте, як же я добрався до поїзда та додому? О, не скажу, що було легко. Та були в мене, на щастя, шкарпетки з підв'язками на ногах. Готуючись до походу, я ще завидна зв'язав собі з них пояс. А ширіньку приколов сяк-так цвяхом — я виколупав його з дошки у дверях. Так і чкурнув потім у сутінках на станцію. Була ще в мене течка з матеріалами лекції, та нею ото я й заслоняв від людських очей катастрофу.

...Ось і все моє вияснення. Смійтеся, але не говоріть про це нікому. Стидно.

м. Львів.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Як ти гадаєш, чи далеко від Полтави до Миргорода!

Не поспішай доводити, що Миргород споконвіку був близьким сусідом Полтави і що їх сполучає пряма залізнична колія.

Ні, колія та не пряма. Її прокладено аж через Стерлітамак. Це блискуче довів заступник начальника станції Полтава-Київська по комерційній частині т. Федоров. Вагон посуду, який обласна база споживчої кооперації відправила на адресу Миргородської райспоживспілки, він загнав аж у Казахстан.

От і ми скористалися з методу т. Федорова і послали лист з Миргорода у Полтаву через твою, Перче, редакцію. Хай т. Федоров ще раз подумає, чи прогресивний його метод?

Г. СЕРДЮЧЕНКО.
м. Миргород, Полтавської області.

Є у нас, у Макіївці, чудесний куточок природи — Гірки. Чимало праці доклали робітники металургійного заводу ім. Кірова, щоб перетворити цей куточок на справжнє місце відпочинку: і дерев декоративних та фруктових насадили, і озеро викопали, і водну станцію на ньому спорудили...

Тисячі людей приваблювали до себе Гірки. А тепер приваблюють... тільки жаб. Сидять вони собі в болоті, де колись було озеро, милуються поламаними деревами і колишніми квітниками, що перетворилися на розплідники бур'янів, і кумкають славу керівникам виконкому Макіївської міськради, які зуміли перетворити зелений куточок природи на зелене баговиння.

Дуже хотілося б побачити біля цього баговиння наших обранців, та не знаємо, як їх сюди докликатися.

Може, ти, Перче, влаштуєш цю зустріч?

П. КИСЕЛЬОВ,
диспетчер коксохімзаводу.

м. Макіївка.

Є люди, які влітку не можуть загоріти, бо їм бракує пігменту. А трапляються такі, що не в силі почервоніти, бо їм бракує совісті.

До останніх, очевидно, належить т. Пресайзен, директор Гречанського асфальтового заводу. Скільки його не лають, скільки йому не докоряють за те, що він брудні відходи виробництва випускає прямо на шосейну дорогу, його обличчя свого звичайного кольору не міняє!

Як на те, загар також не бере т. Пресайзена. Але тому не бере, що від сонця він заховався під густими хмарами диму, який цілими днями валить з заводських труб. Видно, ця чорна хмара служить т. Пресайзену надійною завісою не тільки від сонця, але і від очей керівників м. Хмельницького; вони наче не помічають неподобств, які творить директор асфальтового заводу.

Може, хоч ти, Перче, зірвеш оцю димову завісу?

Хмельницька область. 12 ПІДПИСІВ.

Ти знаєш казочку про золоту рибку, що дідові у невід потрапила, а бабі незліченні багатства та палати принесла. Напевно, з тієї породи золотих рибок щось спіймалось і дільничному інспектору рибоохорони Г. О. Нортенкові. Захоче, приміром, він чарочку перехилити, шепне рибалкам якесь магічне слово, дивись, і стоїть перед ним півлітра з закускою.

Захотілося йому будинок спорудити в Дніпропетровську. Пошептав тому, пошептав цьому, третьому, п'ятому, дивись, і стоїть уже красний палац. Що він шептав і де гроші на будівництво брав — ніхто не знає.

Та не тільки бабі з казки, Нортенкові теж непереливки трапились. Пошептав він якось рибалкам Гончаренкові, Зотикову та Давидову: мовляв, свіженької рибки кілограмів десять підкиньте. А ті йому рибки не дали. От і почалося... Затримав дільничний інспектор рибоохорони Нортенко їх незаконно, волокушу забрав і аж на дев'ятий день оддав її. Знущався з рибалок ще гірше, ніж баба з діда.

Чим скінчилася стара казочка — ти знаєш. А чи не посприяв би ти, Перче, Нортенкові, щоб і він, як ота баба, опинився біля розбитого корита?!

П. ДЗЮБАН,
старший інспектор Дніпропетровської держрибінспекції.

ЩЕ Й ТАК ПЕРЕКЛАДАЮТЬ!..

(ПЕРЕВАЖНО ПОЧУТЕ ПО РАДІО ТА ВИЧИТАНЕ З ГАЗЕТ)

Хоч з окремих видів змагань команда противників виступала дещо краще, все ж наша збірна перемогла за загальною сумою окулярів.

—

Наш бухгалтер змушений був брати позачергову відпустку без змісту.

—

Червономовні цифри промовляли самі за себе.

—

Солдатів стояло так багато, що командир, не долікувавши їх, швидко збився з рахуби.

—

Корова ходила, вантажно припадаючи на одну ногу.

—

Другий початківець був куди здарнішим першого.

—

Затриманий виявився пропаленим авантюристом.

На допиті його взяли в таку обкладинку, що він швидко зізнався в усіх своїх злочинах.

—

Може б він пробув на заводі ще довше, але наказом директора його посада була усвяткована.

—

Парубок мав могутнє тілоскладення.

—

Що поробиш, борг платою червоний.

—

Петренко працював у них слідчим на громадських початках.

—

Хоч як йому хотілося дізнатися про все, дівчина, видно, не була розташована до розмови.

—

Це був, як кажуть у народі, сорочка-хлопець.

Зібрав Євген ЛЕТЮК.
м. Донецьк.

ПЕРЧАНСЬКІ ТУРИСТСЬКІ МАРШРУТИ

ВСТУП

Наступний наш маршрут — Закарпаття—Луганщина.

На Закарпатті є клімат, гори, ліси, старовинний Хустський замок і ще багато чого.

На Луганщині теж є клімат, природа і теж багато ще чого. Старовинних замків нема.

Усе це з усіх боків описано в усіх туристських путівниках, тому писати про це не будемо, а вирушимо по нашому маршруту.

ОБ'ЄКТИ МАРШРУТУ

Руїни не Хустського замку, а важко сказати, чого саме ви побачите в с. Нанкове, Хустського району (фото № 1).

Не знаємо, як зараз ті стіни величати. Сім років підряд, аж до минулого року, вони майбутнім сільським клубом називалися.

Коли ж минулого року обласна газета «Закарпатська правда» так їх назвала, то Хустський райвиконком уточнив, що то вже має бути не клуб, а школа.

Поки що ані клубу, ані школи нема, а є оте, що на фото бачите Та ще є відписка Хустського райвиконкому на виступ газети.

Чортові мости (два), на яких і сам чорт ногу зламає. побачите по шляху Буштино—Теребля.

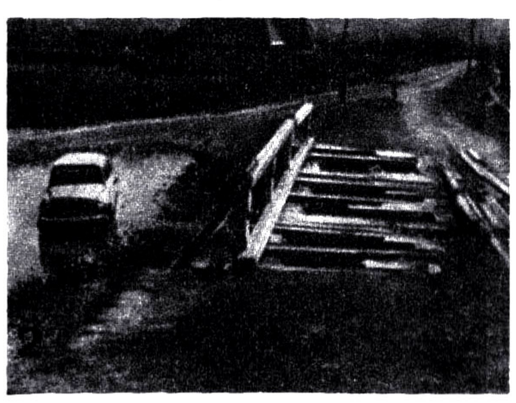

Радимо подивитися тільки на один із них (фото № 2), бо другий, подібний до нього, як близнюк. Та й може так статися, що коли до другого добиратися будете, то ще на першому в'язи скрутите. Тому ліпше не ризикувати — задовольняйтеся одним.

А от начальникові Нересницького ДЕУ т. Міліантові варто було б на обидва подивитися. Може, тоді не крутив би людям голови трирічними обіцянками ті чортові мости до пуття довести.

* * *

А далі повертайте із Закарпаття на схід та беріть курс на Красний Яр — приміське селище м. Луганська.

Тут є понад п'ять тисяч населення, є ліс, річка Донець і нема путньої дороги.

Саме через те препаскудне бездоріжжя (фото № 3) бувають перебої з постачанням жителям Красного Яру хліба та інших продуктів. Через те ж бездоріжжя ви не зможете добратися до Красного Яру і повернете додому, згадуючи тихенько луганських хазяїнів.

Так передчасно й закінчиться ваша подорож.

ВИКОРИСТАНА ЛІТЕРАТУРА:

1. Лист Д. Лазаря із м. Хуст, Закарпатської області.
2. Лист І. Бозі із селища Теребля, Тячівського району, Закарпатської області.
3. Лист із селища Красний Яр (тридцять авторів).

Путівник уклав
Д. МИТЮК.

Страшне перо не вгусака

Підписів ми своїх не ставимо, але не думайте, що це анонімка.

(Із анонімного листа-скарги).

—

Я давно хворію романтичним запаленням сердечного м'яза і мені потрібна путівка на курорт.

(Із заяви в профком).

—

Довідка видана ремонтно-будівельною дільницею в тім, що вона дійсно знаходиться в черговій профвідпустці з 19 лютого по 12 березня 1963 року.

(Із довідки).

—

Відсутність дванадцяти зубів нижньої кінцівки.

(Із висновку-довідки райЛТЕК).

Надіслав І. Г. БЕЗРУЧКО
з с. Кельменці, Чернівецької області.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Доповідач щохвилини говорив: «Я хотів би зупинитись...» і говорив, не зупиняючись, три години.

—

На бокс він завжди дивився з задоволенням: приємно було, що б'ють інших, а не його.

—

Він завжди спав в окулярах, щоб краще бачити сни.

—

Мати, лякаючи свою дитину, говорила: «Зараз дядько забере тебе!» А дядькові не до чужих дітей — він своїх покинув.

Г. ШЕВЧЕНКО.
м. Київ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Метаморфози» — так звався фейлетон, надрукований у № 2 журналу, де йшлося про розкрадання продукції, виписки фіктивних документів, окозамилювання та інші зловживання на Миколаївському птахокомбінаті.

Миколаївський партком обласних сільськогосподарських організацій та установ повідомив редакцію, що всі наведені у фейлетоні факти повністю ствердились. Більш того, під час перевірки на птахокомбінаті були виявлені ще й інші незаконні дії.

За запущеність обліку, порушення трудового законодавства та спробу звинуватити кореспондента «Перця», ніби виявлені ним факти не відповідають дійсності, директорові птахокомбінату Терентьєву оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.

За приписки у державній звітності, неправильне оформлення документів головному інженерові птахокомбінату Фокіну оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. Його знято з роботи й увільнено від обов'язків секретаря парторганізації.

Колишньому секретареві парторганізації Долотовій за неправильне ставлення до перевірки кореспондентом «Перця» фактів окозамилювання на птахокомбінаті — зауважено.

★ У № 5 «Перця» було вміщено листа про неправильні дії диспетчерів Бердичівської та Володимир-Волинської автостанцій Дегтярьова та Цикунова. Перший з них не видав на вимогу пасажирів книги скарг і відмовився назвати своє прізвище, а другий на законне прохання пасажира відправити швидше автобус, який і так уже запізнювався, грубо виштовхав його за двері.

Після виступу Перця цього листа було обговорено серед колективів названих автостанцій. Дегтярьова та Цикунова покарано в адміністративному порядку. Дістав адміністративне стягнення і начальник Бердичівської автостанції Шубенко за тяганину при розслідуванні випадку невидачі книги скарг.

Вінегрет з перцем

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Давайте права!
— За що? Декада безпеки руху вже ж кінчилася.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. М. ПИШНОГО (Тернопіль)

Без слів.

Мал. К. ЗАРУБИ

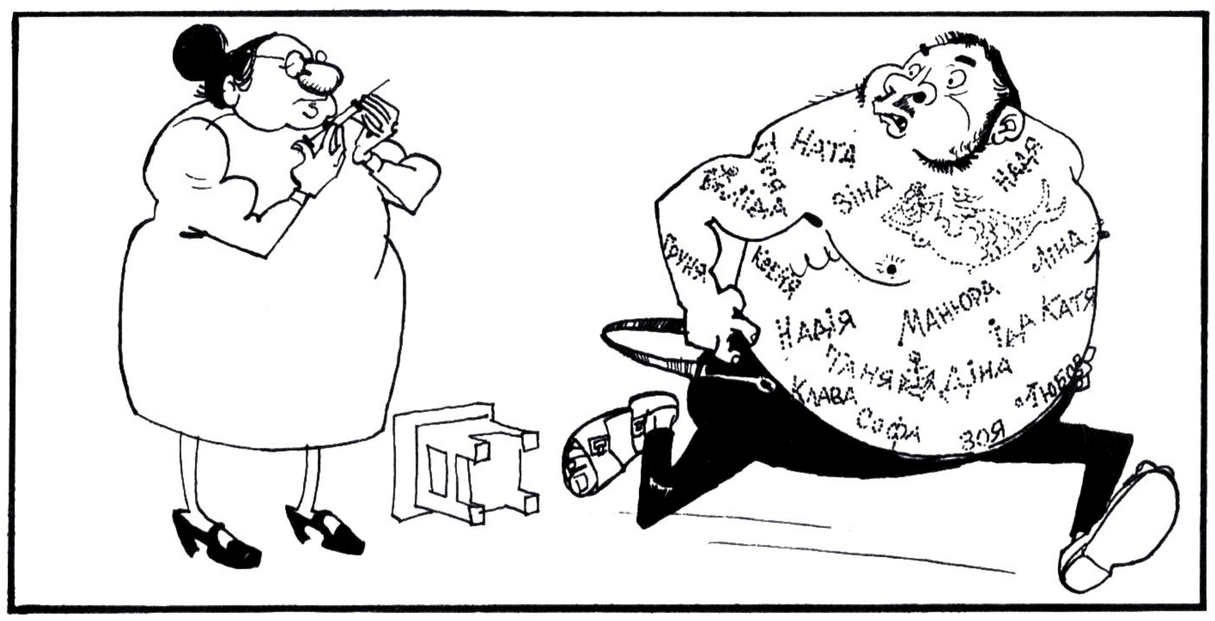

А уколу злякався...

Народні усмішки

ВСЕ ОДНО СКОТИНА

Був в одному селі околоточний на прізвище Баран. Недобрий такий, хабарі любив, з бідних людей збиткувався.

Якось зустрів його знайомий селянин, зняв шапку, низько вклонився і каже:

— Добрий день, пане Козел!

— Ти обізнався, чоловіче, — відповів околоточний.— Я не Козел, а Баран.

— А яка різниця?.. Все одно скотина,— відповів селянин.

Повідомив А. КОНИК з с. Гриців, Старокостянтинівського району, Хмельницької області.

ЗВІДКИ ВЗЯЛОСЬ ТРИНАДЦЯТЕ?

Жили собі чоловік і жінка. Вирішили вони навесні посадити картоплю. Купили дванадцять відер картоплі, скопали ділянку і засадили її.

Прийшла осінь. Пішов чоловік збирати урожай. Викопав всю картоплю, а тоді став і чухає потилицю.

— Що ти думаєш? — запитує жінка.

— Нічого не розумію, — відповів чоловік. — Ми садили дванадцять відер картоплі, а я зібрав аж тринадцять. Звідки ж взялось тринадцяте?

Повідомив Є. ТУРЕНКО з м. Андреаполь, Калінінської області.

ДОВІДАВСЯ

І в а н: — Абисьте знали, пане, що я вже йду від вас із служби.

П а н: — Ов, а то чому?

І в а н: — Бо таки так!

П а н: — Може, вам щось ясна пані сказали?

І в а н: — Ні!

П а н:— Може, вам щось ясний панич сказали?

І в а н: — Ні!

П а н: — Може, вам чимсь ясна панна допекла?

І в а н: — Ні!

П а н: — Ну, а чому ви нас покидаєте?

І в а н: — Бо таки вже надоїло в таких паршивих панів служити!

НАЗБИРАВ

Ж е б р а к: — Пожалійте бідного каліку, дайте пару копійок на хліб.

— Чи, може, на горілку?

— О ні! На горілку я вже назбирав.

ПРО ДУРНОТУ

— Скажіть, добрий чоловіче, чи дурість є причиною до розводу?

– Цілком може бути! А хіба що, ваша жінка дурна?

— Ні! Я дурний, що з нею оженився.

НА СПОВІДІ

П і п: — Які ще маєш гріхи?

П и л и п: — Я вже не маю ніякого гріха, але хотів би дізнатися, чи можна в церкві курити?

П і п: — Ти що, здурів? Та де ж можна в церкві курити?

П и л и п: — А чого ж єгомость щонеділі правлять: «А якже посидіти і покурити!..»

П і п: — Але ж, йолопе! Я правлю: «О єже пособити і покорити!..»

Повідомив З. М. ЖУК з с. Тулиголови, Городоцького району, Львівської області.

ПО МИЛО...

Трирічна Оленка побачила, як вулицею йшла процесія з попом, і запитала маму:

— А навіщо їм мило?

— Яке мило? — не зрозуміла мати.

— А чого ж отой дід з бородою співає: «Господи по мило, господи по мило...»

Повідомив О. ДУДНИК з с. Паніванівки, Хорольського району, Полтавської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. 4-95-71, 4-73-94, 5-30-31. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (505) (на украинском языке). Підписано до друку 6. VII. 1963 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01469. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 01707. Тираж 325.000 прим.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393.

ДО СТВОРЕННЯ ОБ'ЄДНАНИХ ЯДЕРНИХ СИЛ НАТО

Приміряє...

Мал. БЕ-ША